

France Balantič | Umiram

Umiram... Dež pomladni v metežu vonjav
ponoči je oplaknil okna, zdaj jih sonce liže.
Pripeli gnezda ptiči na muževnih vej so križe,
prepoln življenja je brstiček se razklal.

Trobentice zbudile v noč zaklete so junake,
to srca so, te plodne kepe, kjer požene vse,
kar kdaj iz Stvarnikovih se dlani ospè —
zdaj vpletajo kraljičnam v lase sončne trake.

Umiram, jaz umiram... Dan kipi čez rob,
bogat je svet, ne briga se za skledico srebrno,
zdrobi jo... Sonce je proseno zrno,
na ustnicah je duša, kot na strehi ždi golob.

Umiram... O, tam v gozdu se nekje šopiri šoja,
nekje tam potok peti je začel.

Tam na kožuhu trate rad bi obsedel,
nad mano svetil bi dišeči grozd nagnoja.

Strmel bi dolgo dolgo, ko bi ležal vznak.
Okrasil čelo z vencem bi zaspanca,
položil glavo bi na roke kot na hrbet janjca,
in tovor grehov, oh, kako bi bil lahak!...

Samo sperele žarke rok pred sabo razprostiram,
nič drugega več nimam... O, in v jasliah duš
za klajo radostnim ovcàm travica zeleni,
travica zeleni... In jaz umiram, jaz umiram!

France Balantič | V zimskem vetru

MrAZ bruha rože na šipe,
bolest v očeh se košati,
noč bega srca utripe,
kot pes cvili veter pred vrati.

O, sam sem na ženitnini,
sam v vinu kopljem spomine,
pojo že dan petelini,
sam v vinu kopljem spomine.

Se vrč nekda j veselil je
z menoj usmiljene roke,
ki segla nežna ko ivje,
po sad je v veje visoke.

In kot se breskev razkolje,
odprla nama je usta.
Ah, dala nama je usta —
še slast na ustnicah polje.

In vrč nekoč me hladil je,
izmil sledi je poljuba,
sijaj v očeh se skalil je,
odšla, odšla je preljuba.

Zdaj sam sem na ženitnini,
sam v vinu kopljem spomine,
pojo že dan petelini,
sam v vinu kopljem spomine.

Mraz bruha rože na šipe,
bolest v očeh se košati,
noč bega srca utripe,
kot pes cvili veter pred vrati.